

Recensie Voor heel even Trouw ★★★

In ‘Voor heel even’ van Micha Wertheim horen we alleen zijn kant van het verhaal

“Ik probeer al jaren mijn gebrek aan fantasie te verhullen door vormexperimenten”, zegt Micha Wertheim ergens halverwege zijn nieuwe show *Voor heel even*. Zelfspot van de man die bekend staat om zijn metahumor, waar hij ook ditmaal weer in grossiert.

Hoewel de veelgeprezen Wertheim in zijn theaterprogramma’s steeds weer nieuwe invalshoeken verkent, volgen die inmiddels toch ook een vertrouwd patroon. Het uitgangspunt vormt altijd een bepaalde gimmick: de voorstelling die zogenaamd niet af is (*Voor je het weet*, 2012), de cabaretier die zelf afwezig is (*Ergens anders*, 2016) of die een show maakt die naar eigen zeggen nergens over gaat (*Voor alle duidelijkheid*, 2019). Die gimmick zet hij vervolgens in om commentaar te leveren op actuele trends in het theater en de maatschappij in brede zin.

Al dat begrenzen irriteert de cabaretier

In *Voor heel even* draaien gimmick en commentaar om het thema fantasie. Wertheim wil zijn fantasie het liefst de vrije loop laten, maar wordt gedurig onderbroken door onder anderen zijn regisseur Gijsbert van der Wal en een fictieve journaliste. Die stellen zijn gedachtespinsels ter discussie en begrenzen daarmee de fantasie. Dankzij een typische Wertheim-vondst, die slim inspeelt op de sinds corona zo sterk toegenomen ‘communicatie op afstand’, horen we wel alleen zijn kant van het verhaal. Dat is echter genoeg om door te krijgen dat al dat begrenzen de cabaretier flink irriteert.

Tussen de regels door gaat het geregeld over wat er al dan niet gewenst is op het podium of achter de schermen: van dickpics tot verhalen die ‘niet inclusief’ zijn,

omdat mogelijk niet alle toeschouwers zich erin kunnen herkennen. Zo doemt subtiel maar onmiskenbaar een stokpaardje van Wertheim op: kunst hoort een morele en artistieke vrijplaats te zijn, maar daar is steeds minder ruimte voor in de huidige maatschappij. De roep om diversiteit en inclusie bedreigt de autonomie van de kunstenaar.

Een kamerplant, een fiets, een opblaasbanaan

Spannender dan die inmiddels wat vermoeid klinkende boodschap is het decor. Links op het podium staat een vulkaan, waaruit allerhande voorwerpen steken: een kamerplant, een fiets, een opblaasbanaan. Een mooie metafoor voor Wertheims fantasie. Alle voorwerpen komen langs in de voorstelling, of ze verwijzen naar eerdere shows die aan zijn brein ontsproten. Terloops krijgt *Voor heel even* zo ook een beetje een ‘best of’-karakter.

Flauwe (woord)grappen zijn er eveneens te over. Ze bieden weliswaar een luchtig tegenwicht voor de intellectuele zwaarte die eigen is aan Wertheims vormexperimenten, maar zijn ook tekenend voor het lichte gebrek aan inspiratie dat deze voorstelling ademt.